

CATALUNYA SOCIAL

Ayn XI. Núm. 526

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

22 d'agost 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÈF. 17605

La indisciplina social

No sabríem qualificar amb altres mots el moment present. Ens trobem en plena indisciplina social, obeint a aquella trista tradició que en el nostre país fa equivaldre la llibertat a mancamment de tota autoritat i de tota regla de convivència.

La Confederació Nacional del Treball imposa constantment la seva llei, i davant de la seva acció hi trobem a mancar l'acció dels qui haurien d'imposar la norma en nom dels poders constituïts; els sindicats presenten bases i hi manquen vint vegades cada dia; diuen ben clarament que la seva única intenció és el comunisme llibertari (dos mots que pugnen en veure's junts); aixequen i fonen juntes i portaveus; injurien constantment des del seu òrgan en la premsa a col·lectivitats i persones determinades; recapten diners, la destinació dels quals ningú no coneix; declaren vagues sense cap requisit legal; deixen incomplerts tots els Decrets, fins i tot els dictats pel Govern Provisional de la República; i tenen com a arma constant, tolerada, la de la coacció més desenfrenada.

Aquest és l'espectacle al qual prou es veurà que res no hi afegim els coneixedors de la matèria. Inhibició de l'autoritat; manca de mitjans i d'energia en aquesta per a fer complir les lleis; i desenfrè absolut en nom de la llibertat i en nom de la violència més abjecta. Tot plegat, un estat d'indisciplina social que no pot continuar si és que la societat espanyola, i particularment catalana, té encara dret a la vida, com als pobles civilitzats.

Se'n diu que quan la cosa pública es normalitzi ja es posarà remei a tot; es dictaran lleis reguladores de la vida sindical, se sabrà quines són les responsabilitats dels infractors dels pactes de treball; etc. Però quina confiança pot tenir en aquestes promeses l'opinió quan la mateixa veu que les lleis ara existents no es compleixen i que l'única acció de les autoritats procura exercir-se damunt dels elements conservadors perquè cada cop aflueixin més i accedeixin a tot el que els altres demanen i imposen?

Hi ha qüestions que en tot el món són i han

estat sempre prèvies a totes les altres funcions: la de remeiar la crisi econòmica, que es declara en proporcions inversemblants en aquest moment a casa nostra; la d'imposar l'autoritat a tots aquells que diuen clarament, i ho proven, que no l'accepten. Aquestes són funcions de conservació, elementals, pròpies de monarquia i de república, pròpies de tot sistema de govern. ¿I com és que aquí aquestes funcions es negligeixen fins a aquest punt inconcebible?

Per a remei dels nostres mals se'ns manifesta que, un cop aprovada la Constitució, les responsabilitats de la Dictadura, etc., vindrà l'ocupar-se d'aquestes qüestions del món del treball. Mentrestant, cal esperar; mirar com les indústries es van aixafant, com l'autoritat perd prestigi cada dia, etc. I esperar que abans de tot això, passin els debats constitucionals en els que s'hi hauran d'envestir problemes com els religiosos, com els federatius, etc., fer-nos esperar ad kalendas grecas, quan el remei ja no sigui possible, quan almenys hàgim perdut moltes coses que ja mai més no es recobren o es recobren amb enorme dificultat.

Mentrestant, el nostre nivell econòmic i social baixa una mica més cada dia que passa; els nostres vincles socials sofreixen un afluirament que ja difícilment pot ésser recobrat; i nosaltres demanem: amb un ambient així, ¿com es pot discutir tranquil·lament, amb aquella tranquil·litat espiritual que aquests problemes exigeixen, una Constitució de l'Estat?

Si la nostra societat no reacciona ràpidament, quan es vulgui que reaccioni pot resultar que sigui ja tard.

Ja sabem que s'aixecaran veus clamant contra el nostre derrotisme (?). Però els homes de la producció, aquells que cada dia han de tocar les qualificaran pas de derrotistes ni de pessimistes; conseqüències de l'actual estat d'indisciplina, no ens diran, senzillament, que ens limitem a dir el mot exacte damunt les circumstàncies, tristes com mai, que ara travessem.

La Mare de Déu del Cingle

PER JORDI ARNAU

I

Va passar això: que jo, fadigat de set hores de viatge en tota mena de vehicles, carril, autobús i matxo, vaig arribar, a la fi, fosc i negre, sense saber ben bé on era, i tot seguit vaig demanar pel meu llit, hi vaig fer cap amb un tros d'espelma empotrada dins un got ple de perdigons, i m'hi vaig colgar. Érem a les vigílies de la Mare de Déu d'agost i, amb tot i això i una flassadeta que hi havia al llit, tenia fred; no tenia esma, però, de baixar i cercar més roba. Com que la fantasia té un gran poder, em vaig figurar que hi havia una altra flassada damunt una cadira, que jo baixava del llit, que me la posava al damunt... i heus ací un home content i enganyat.

Després de pocs minuts ja m'havia passat el cruiximent d'ossos i anava perdent el món de vista. A l'orella d'un costat em semblava que sentia encara el brogit dels autos i dels tramvies de ciutat, i més que cap altra cosa, les músiques i les converses i les declamacions de la ràdio del meu veí del pis de sobre, a Barcelona, que tan males estones em fa passar. Però això era compensat per la quietud que sentia a l'orella de l'altre costat que semblava situada a molta distància de tota mena de remor. Coses del magí! Després... ja no sé que va passar més. I és que devia dormir amb aquella son pregonada que en diuen *son de pagès*.

Cosa rara! No vaig somiar res. Es veu que el cos i l'ànima van quedar en un repòs absolutíssim. Aquest superlatiu el vaig aprendre dels llatinistes de dues centúries enrera que qualificaven així els tractats acabats, perfectes, immillorables, als quals ja res més s'hi podia afegir. *Tractatus absolutissimus*.

Quan vaig obrir els ulls, els vaig posar rodons com dos cèrcols. On era?

Les lletres brodades de la coixinera i dels llençols de casa meva s'havien fos. Una i altres eren de bri groller com els de la meva casa pairal de pagès de fa quaranta anys. El llit és de ferro amb una Mare de Déu del Carme pintada en un plafó ovalat de la capçalera. Res de balconada ni cortinatges a la cambra. La petita finestra deixa penetrar un raig de sol per una escletxa del finestró. Trec el cap per la vora del llit i veig la terra nua sense cap catifa, amb un enrajolat sense vernissar. Gens de mosaic no es deixa veure enlloc. La porta de la cambra i una tauleta i una cadira amb seient de boga tot de fusta blanca sense pintar. Damunt la tauleta posada prop de la capçalera, hi ha un vaset ple de perdigons amb l'espelma fosa fins arran del primitiu suport. Es veu que em vaig oblidar d'apagar-la.

Qui dimoni em va donar entenent de venir aquí? Vaig fent memòria. Jo tenia a ciutat els nirvis consentits i algú m'havia parlat de l'ermita de la Mare de Déu del Cingle. Ara sé on sóc. Ara em vaig recordant de com hi vaig venir. El carril em va portar a Ripoll, un autobús em va deixar al poblet N. i un matxo em va portar fins al Santuari. Si encara tinc les anques macades! Quants anys feia que no havia cavalcats? Quaranta pel cap baix; ço és, des dels meus vint-i-dos o vint-i-tres anys, si no m'erro.

Em truquen a la porta i sento que em diuen: — Senyor Jordi: són les vuit. Si vol anar a missa la darrera és a dos quarts de nou.

Responc:

— Ara hi corro.

I podeu ben creure que no vaig donar a la frase el sentit irònic que se li acostuma a donar, sinó el sentit real. Ja ho crec que volia anar a Missa, o si no, com em miraria la Mare de Déu si ja li fallava al primer dia!

En sortir de missa, m'adono que els aires fresquets de la muntanya m'havien fet venir gana.

La veu hospitalària de la majordona em pregunta:

— Què prendrà per esmorzar?

Jo li faig, no massa convençut:

— Potser que prengui xocolata.

— No sé: miraré si en queda poca o molta de la que vàrem encarregar per a un senyor que s'hi va entestar. Era més tossut!

Llavors es fa sentir la veu de mossèn Joan que ja sabia de què parlàvem.

— Cregueu-me, senyor Jordi: no estigueu per xocolates, perquè embruten els budells i no s'adiuen gaire amb la gana que corre per ací. Un bon tall de cansalada o de pernil i una freginada de patates us anirà més bé. Mira, noia, porta-li les dues coses, que si no sap quina triar se les menjarà totes dues. Aquest senyor ve de ciutat i no sap com les gastem ací a muntanya.

— Vós mateix, mossèn Joan, que hi enteneu més, i gràcies per l'advertència. Ja m'hi aniré acostumant.

— I què? Heu descansat bé?

— Com un rei.

— Com un president de república, diria jo en aquests temps. Entreu al menjador, assegueu-vos i aviat quedareu servit. Precisament avui tots els hostes de la casa han anat d'excursió a Pedraforca. Des de les quatre del matí que són fora i no tornaran fins l'hora de sopar. I penso que arribaran tard i ben cruixits, tal com vós vàreu arribar ahir... Es veu que no hi esteu avesat a anar per la muntanya. Si molt convé, haureu estat a París, però, per pujar a la Mare de Déu del Cingle es necessita un altre humor. Quan anit passada us vaig veure arribar, ni tan sols no us vaig voler dir res per tal de no fer-vos perdre mitja hora de dormir. Ja es veia que portàveu les ulleres de la son.

Ara esmorzeu i després us ensenyaré l'ermita, el *camaril* de la Mare de Déu i els voltants de la casa.

A fe que mossèn Joan ho havia endevinat. Com diastre m'havia passat pel cap de prendre xocolata? És cosa bona la cansalada barrejada amb patates aixafades fregides, i el pernil també és bo de totes maneres. I pensant si tries això o allò, el que passa és que t'ho menges tot i més n'hi hagués. I digui el que vulgui la meva àvia (a. c. s.), el pa *moreno*, ni que sigui de tres dies, és bo. I faig esment de la meva àvia, perquè em contava que quan podien haver una llesca de pa de fleca, la posaven damunt d'una altra de pa *moreno* i aquest feia de pa i l'altre feia de vianda.

— Mossèn Joan: a quina hora pugen el diari?

— Ací només hi fa cap, un cop la setmana, la CATALUNYA SOCIAL. I cregueu que ja n'hi ha prou per a saber les desgràcies que passen pel món. Val a dir, però, que si vós no podeu passar sense diari, demà, quan vingui el recader de baix, li direm que ens en pugi un i així demà passat ja tindreu el d'avui, que ja és anar de pressa.

— Ja! Doncs mireu, mossèn Joan, vull mirar si me'n sé passar; vull fer com tothom.

— Això són homes, senyor Jordi. Quan hagin passat vuit dies, vós ja sereu tan pagès com nosaltres.

— I a la vetlla no farem una tocadeta de gramofon?

— No em feu riure. No veieu que despertariem els ocellets que dormen i ens fugirien boscos enllà?

— I ràdio tampoc, per suposat. No és que m'agradí, no; però quan no hi ha res més, tot s'aprofita.

— Ací no aprofitem res del que corre per allà baix. Mai per mai jo permetria aquí cosa semblant. Qui vulgui patir, que se'n vagi. M'enteneu, senyor Jordi? Ja anireu veient que per ací tot ens ho guanyem. Nosaltres ens fem la broma i nosaltres mateixos hi posem les rialles. Deixeu que tornin els excursionistes. Avui no passarà res, però demà... tingueu compte, senyor Jordi, que no us posin un tro dessota la cadira o que no us facin seure en un banc de tres potes o que no se us presenti un fantasma a la cambra a mitja nit si és que us deixeu la finestra oberta. I ara, senyor Jordi, jo us previndré que aquí dalt tothom gasta molt bon humor, i us prego que no us enfadeu per coses petites. Hi ha moltes de ganes de riure i res més. No sé si ho fan els aires o els aliments.

Jo penso... Però, a vós, què se us en dona del que jo penso...

— Acabeu, mossèn Joan; acabeu el que em voleu dir sobre allò que penseu.

— Sí; ja ho diré, això rai. Aquí dalt hi puja sovint un senyor doctor que va carregat d'unes ampolles que diu que són vitamines. Ell diu que de vitamines n'hi ha de moltes menes: unes que fan créixer els ossos, altres que donen força, no sé si unes altres que fan gana i així per l'estil. Jo no us sabré dir si són o no són veritat totes aquestes coses que ell s'empeca o bé si és que tot s'ho empatolla al seu albir. Però el que jo crec, i tinc dades per afimar-ho, és que a les patates d'aquí dalt hi ha alguna substància que fa alegria i ganes de riure. I dic que han d'ésser les patates perquè a casa, com vós veureu, si en mengen tres vegades cada dia i són d'aquí dalt, mentre que els altres aliments pugen de baix i són més variats i ni a baix es riu tant com aquí dalt ni es comprendria que podessin causar un efecte tan permanent.

— Ja ho aniré observant, mossèn Joan. Cregueu que pujo tot capficat de tantes coses que passen i que donaria qualsevol cosa per a poder fer una bona rialla. Ja miraré de menjar bons plats de patates, ei! si me les porten ben acompanyades.

Vaig passar tot el dia solitari en aquell desert. I no em vaig avorrir gens ni mica. Respirava a pler, llançava la vista per aquells paisatges feréstecs, m'esmolava les orelles per sentir el duc que cridava a l'altra banda de l'afrau i les tórtres que parrupejaven en els pins de l'obaga.

A l'hora de dinar vaig fer l'home rebutjant el pa blanc que havien pujat del poble i vaig menjar-me un plat de cols i cigrons. A la vetlla, amb mossèn Joan i la majordona i la família de pagesos de la caseta que hi ha a cinc-centes passes de l'ermita, va-

rem passar el rosari i els companys varen cantar els gois de la Mare de Déu del Cingle.

Jo no els havia après encara; ja m'hi aniria entrenant; si no demà, depús-demà; però mentre els altres cantaven, el riure ja em feia pessigolles als reconets dels llavis.

Potser tindria raó mossèn Joan!

Comentaris

La decadència de Barcelona

No és tota obra de l'actual Ajuntament republicà aquesta decadència, però és evident que, si no per acció, per omissió, hi tenen els nostres flamants edils de la majoria una gran culpa. Solament s'han preocupat d'expandir les seves dèries sectàries.

La sensació que dona la majoria esquerrana no pot ésser més deplorable. No s'hi veu cap home cabal. I quan Barcelona necessitava d'un Ajuntament capacitat, d'uns regidors plens de prestigis ben guanyats, vet ací que la mala política fa temps triomfant aboca la seva migradesa a Casa la Ciutat, que hauria d'ésser Casa de seleccions, de competents, d'eminències, en totes les branques dels afers ciutadans.

Tal com està constituït l'actual Ajuntament, amb els elements que hi predominen, Barcelona seguirà la davallada que ja s'ha iniciat en tots els ordres de les seves activitats, i en tots els aspectes de la seva urbanística.

Cap dels seus problemes capdals — i tants que n'hi ha, per desgràcia! — no serà posat en estudi. Qui els ha d'estudiar?

En una situació semblant a aquesta, una altra important urbs catalana que a Madrid la coneixien pel trist nom de la Cenicienta, reaccionà de tal manera que, reunint-se tots els elements valuosos de la ciutat, es constituïren en sessió permanent fins a anomenar del seu si una Junta de Defensa que encarnà les forces i els anhels de tots els estaments ciutadans i salvà... a Lleida.

Què espera Barcelona a fer quelcom de semblant?

La "Rússia del Sud"

La "Rússia del Sud" és Espanya, segons la premsa anglesa.

La por que els fa als anglesos una sucursal de Rússia a la península Ibèrica, és sols comparable a la por que fa al govern francès.

Algú, exagerant aquesta por, parla de probables intervencions estrangeres a Espanya, cosa avui per avui, inversemblant.

Però ço que no és inversemblant, sinó desgraciadament molt probable, és el triomf del Comunisme a la nostra pàtria, tard o d'hora.

L'Osservatore Romano acaba de publicar un ben meditat article que demostra la preocupació de l'òrgan vaticanista pels avenços del Comunisme espanyol.

Després de ponderar els esforços que fem els catòlics per allunyar de la nostra pàtria aquest perill, i en defensa de la Religió i de la Pàtria mateixa, diu que "tot el món sap que el Comunisme — Rússia, — considera Espanya com la conquesta més fàcil i desitjada de totes, i la més propera".

Contra els pobres

PER R. RUCABADO

Com volem que els sindicalistes respectin els béns dels frares, si no respecten els béns dels mateixos obrers? Com espereu que reconguin els convents, si les mateixes societats obreres no els són sagrades? Com és possible que venerin la caputxa i les sandàlies, si no respecten la gorra i les espadenyes dels seus propis companys i camarades? No hi ha societat obrera amb una mica de petit patrimoni que no exciti les seves ires o enveges, oposició doctrinal (estalviar, reunir algun capital és "fer traïció a la classe obrera") i persecució pràctica; i voldríeu que acaressin el patrimoni de les ordes religioses? L'opinió de Barcelona, i es pot dir la de tota Catalunya, s'ha commogut pel conflicte del nostre port, que ha tingut parat quatre setmanes el nostre tràfic marítim amb pèrdues incalculables per al comerç i la indústria, i en lloc primer, per als obrers mateixos. Aquesta vaga va ésser decretada i sostinguda, com es féu públic a bastament, contra el Montepiu de Sant Pere Pescador i contra la Federació Obrera del Port, entitats que els anarco-sindicalistes havien jurat anihilar.

"El Montepiu de Sant Pere Pescador —lleix (1)— compta amb més de quaranta anys d'existència, podent qualificar-se de veritable postulat social, ja que, avançant-se a les pretensions obreres, tenia establerta una organització que satisfia les exigències que les modernes lleis socials imposen. Els obrers afiliats gaudeixen d'un fons de previsió del qual es nodreix un règim de pensions diàries per a invalidesa, vellesa, viduitat, orfenesa, malaltia. Té casa pròpia, cooperativa, biblioteca, etc." Pel procediment del boicot tots els obrers associats en ella foren obligats a prendre carnet del Sindicat Unic. Els carreters del Sindicat de Transports de la C. N. T. es negaven a admetre càrrega dels operaris que no estiguessin inscrits al Sindicat Unic del Port. Després d'algunes coaccions i deseparats per les autoritats, hagueren de sucumbir. Introduïts els anarco-sindicalistes en el vell i seriós Montepiu, "el primer acord que prengueren el nous directius obrers, refrendats per la seva assemblea, va ésser el de retirar la pensió de viduitat sense tenir en compte que molts dels seus socis ingressaren precisament comptant amb aquella pensió" (2).

També la Federació d'Entitats Obreres del Port de Barcelona tenia diverses caixes de mutualitat per a la vellesa i la invalidesa: la del ram de la Fusta començà a funcionar en 1926, la del Carbó en 1929, fins el present any, que conjuntament sumaven 239 socis jubilats, havent repartit fins a 1930 inclusiu la suma de 837.770 pessetes (3). Doncs contra les dues entitats, aquesta última adherida a la U. G. T., van els adeptes d'En Pestanya, i per a apoderar-se d'elles i absorbir-les decretaren la vaga portuària, arribant-se, en un míting i amb tot descari, a dir que calia combatre els socialistes del port, i "apoderar-se dels mobles, biblioteca i tot quant tingués la Federació d'Entitats Obreres del Port" (4).

La premsa d'aquestes setmanes, en les notes societàries, va plena d'aquesta persecució que la confederació obrera predominant a Catalunya exerceix con-

tra altres entitats i unions obreres. La guerra de conquesta del Sindicat Unic contra el Montepiu de Sant Pere Pescador és antiga, i fou un dels mòbils de la terrible vaga de transports de 1923, tristament històrica, de la qual sortí el cop d'Estat i la Dictadura amb totes les seves conseqüències. I ara no va sols per a emparar-se d'aquella antiga corporació que pel que sabem constitueix amb el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i algunes altres, una nota característica del que és la veritable associació obrera espontània i filla de la terra, i que per ésser una entitat mixta, o sigui amb presidència patronal, podia encara prestar-se a la crítica del puritanisme sindicalista. Va també contra la Federació d'Entitats Obreres del Port, que no porta nom de sant, que no té per president un patró, que és plenament socialista perquè pertany a la Unió General de Treballadors. Com volem que els anarco-sindicalistes acceptin les ordes religioses i respectin la propietat col·lectiva de frares i monges, si no accepten ni els sindicats obrers socialistes, ni respecten la propietat col·lectiva de les entitats obreres que no pensen com ells?

Els periòdics afectes a la U. G. T. criden i s'exclamen per la hostilitat desfermada que declarà a aquesta el Sindicat Unic, que sense escrúpols ni traves anuncia que la vol fer desaparèixer, i unint els fets als insults i a les amenaces, agredeix els seus adeptes, com ha passat en els sagnants fets de Blanes, de Càn Tunis i del Prat de Llobregat. D'un cartell de la C. N. T. plantat el mes de maig, vaig copiar les paraules "*escoria y lastre*", que dedicaven els anarco-sindicalistes als obrers afiliats a la U. G. T. Dels addictes a la societat de forners "*L'Espiga*", que forma part d'aquesta Unió, han escrit: "*los barreremos*" (5); però aquests episodis no són més que la repetició de l'odi històric de la C. N. T. contra la U. G. T., odi foll i homicida que ha tingut fases com la de 1923, en la qual acordà la primera declarar *amarilla* aquesta última i perseguir-la per tota Espanya. Però aquesta guerra, aquesta persecució de sindicat a sindicat, "*dictadura odiosa contra el obrero, contra el hermano*", com ha escrit el portantveu socialista (6), demostra la falsedat insigne de la doctrina segons la qual l'odi de classes és un instint fatal en l'obrer, un sentiment necessari que fa llançar la classe obrera unida en lluita implacable contra la classe patronal. Si aquesta guerra de classes fos necessària i fatal com un instint, fos un fet biològic inexcusable com els materialistes històrics volen sostenir, no veuríem els sindicats llançar-se uns contra altres, uns obrers perseguint els altres, armats contra els altres i engegant contra els seus germans de classe les pistoles en lluita ferotge. No veuríem una federació obrera condemnant altres federacions, no amagant els propòsits de destruir-les i d'arrabassar-los el patrimoni com en guerra imperialista. No veuríem, si fos cert el materialisme històric, que suposa el proletari combatent per instint zoològic la burgesia i el capitalisme, no veuríem tan encesa com està a dins la classe obrera la lluita del més fort, del més armat,

del sindicat més radical, més agosarat i de menys escrúpols contra el sindicat de temperament evolutiu i moderat. No veuríem l'espectacle repugnant i quotidià de la lluita del pistoler contra l'obrer indefens, dels pistolers uns contra altres, com els fets recentíssims de Bilbao, que a mans obreres tantes de víctimes obreres ha fet caure. No llegiríem la declaració del Ministre que cura de l'ordre públic, anunciant que es procedirà al desarmament de la massa obrera, i que a Astúries s'han recollit en pocs dies *cinc mil pistoles*, plantejant-se un problema de política difícil com ho fou el desarmament de les càbiles del Riff. Totes aquestes pistoles i el sentiment que les carrega i les apunta no signifiquen, no, la guerra dels obrers contra els capitalistes, sinó dels obrers contra els obrers mateixos. I fill com és aquest odi homicida que a tantíssims d'obres fa caure, *molts més que capitalistes*, fill com és de la doctrina socialista, demostra amb fets, amb l'eloqüència insuperable de la sang, que és contra els obrers mateixos que va aquesta doctrina hipòcrita. No són els rics, no són els patrons els sacrificats, sinó els pobres. I el patrimoni dels pobres, el patrimoni de les col·lectivitats obreres, està, més que no pas els patrimonis poderosos, en perill immediat i directe d'expoliació per altres entitats obreres de més furiat radicalisme.

Els anarco-sindicalistes empaiten els socialistes, però aquests s'exclamen sense raó ni dret, perquè ells sostenen la doctrina original, que han confirmat en la pràctica, perseguint ells també, potser no amb procediments tan aguts com els anarquistes, però d'eficàcia tristament igual, els obrers catòlics i moderats, al reste d'Espanya i per tota Europa, en la llarga i sagnant història de la intolerància obrera. Aquesta intolerància, els primers esclats de la qual foren les bombes que hom llançava a Anglaterra per les xemeneies de certes cases obreres perquè fessin explosió a la llar dels treballadors que no volien associar-se a les Trade Unions (7), fou la que mobilitzà el boicot universal de les entitats socialistes contra l'obrer que no volia afiliar-s'hi, condemnant-

lo no a la mort instantània de la pistola anarquista, sinó a la mort lenta de la fam; el boicot, aquell procediment terrible i despòtic que aixecà la indignació de Lleó XIII en la vehement protesta de la *Rerum Novarum*, per les "organitzacions que no s'avenen amb el nom cristià i el benestar dels Estats i que acaparant totes les indústries obliguen als que no volen associar-se a elles, a pagar la seva resistència amb la misèria". Fa quaranta anys d'aquella pontifical actitud de vindicta, i l'opressió no ha fet sinó engrandir-se i triomfar amb més violència. En grans regions d'Europa l'associació catòlica d'obres no pot pas existir, i les mateixes entitats socialistes responsables de llurs propis principis i procediments, van engendrant entitats més radicals que les devoren. Declara cada grup obrerista més avançat l'extermini dels altres, fent patent l'engany, la burla iniqua que conté la divisa de Carles Marx: "*Proletaris del món sencer, uniu-vos!*", mostrant la lluita homicida, en la qual els proletaris, els obrers, els pobres, han caigut, *moltíssims més que els burgesos i els rics*, a cents de milers, la guerra d'uns proletaris contra uns altres, guerra mortal entre socialistes, comunistes i anarquistes, entre les masses de la Segona, de la Tercera i de la Quarta Internacionals, que fa rajar a doll la sang obrera vessada per mà obrera fa prop d'un segle. No eren els burgesos, no eren els rics, no eren els amos del capital els qui havien de tremolar, l'any 1847, quan el Manifest Comunista de Marx i Engels publicà aquell consell i divisa. Eren els pobres, els qui havien de tremolar, immolats fa vuitanta-cinc anys a un engany i un sofisme.

(Seguirà)

- (1) *Diario del Comercio*, 21 juliol 1931.
- (2) *Ibid.*
- (3) D'una fulla volandera editada per aquesta F. O. T., data 19 maig 1931.
- (4) *La Internacional*. Barcelona, 11 juliol 1931, p. 1.
- (5) *La Internacional*. 27 juny 1929.
- (6) Periòdic citat, 27 juny, p. 3.
- (7) Sydney et Beatrice Webb, *Histoire du Trade Unionisme*. París, Giard, 1897, cap. V.

Santa Teresa i Miss República

Convé que passin a la història els documents fotogràfics amb què l'auster setmanari *La Calle* (1), que començava el número avantpenúltim (2) amb un retrat en coberta de l'apòstol Don Francisco Giner de los Ríos, símbol de la santedat laica i de l'austeritat pedagògica, acaba el quadern últim. Les tres escenes que composen la pàgina mostren les grasses nuditats i els pintorescos desvergonyiments del concurs més descarat i de vestuari més succinte i provocador que registren les cròniques dels quioscos, celebrat fa pocs dies a Madrid per a elegir d'entre un conjunt d'actrius o models plàstiques la casta donzella que ha de portar el títol de "Señorita República 1931". Aquest concurs ha tingut de notori, ultra les exhibicions de les candidates batent el record de la carnalitat, l'honrosa circumstància d'haver estat presidit pel ciutadà Ministre d'Estat de la República, D. Alexandre Lerroux, i en un dels quadros formen

grup al voltant d'ell totes les concursants, moltes d'elles en maillot ultraescandalós. El senyor Lerroux, àrbitre, diuen molts, futur dictador i àncora d'esperança burgesa dels destins d'Espanya, és qui ha senyalat, segons llegim a l'apologia d'En Giner de los Ríos que segueix al retrat en l'esmentat número avantpenúltim de *La Calle*, com a futur President de la República a l'hereu d'En Giner de los Ríos en la "Institución Libre de Enseñanza", Don Manuel B. Cossío. Així trobem, capítol insigne de la psicologia de l'austeritat, que un mateix jutge escollí d'entre els austers repúblics el President de la Nació, i d'entre les alegres comares del teatre, la significativa reialesa d'una Miss República.

Això passa a l'hora també històrica en què la ciutat d'Àvila es pronuncia oficialment contra la seva Verge nobilíssima; quan el nom de la més alta i més gran dona d'Espanya és esborrat de l'home-

natge patri; quan amb astorament del món civilitzat una gent que es deu pensar que Europa és als llims en ple consistori avilenc ha proferit un crit incompreensible de tan bàrbar: "¡Muera Santa Teresa!" Crit de tribu africana, que serà especialment imprès a la República Francesa, sota la qual ha nascut i morí és gloriejada amb ressò formidable i mundial Santa Teresa de Lisieux. Això passa en el moment de fer-se públic l'article 15 del projecte de Constitució, en el qual d'una manera lacònica, radical i *tranchante* es diu que l'Estat — un Estat animat per tan austeres persones — dissoldrà totes les ordes religioses, i nacionalitzarà els seus béns; no dient — això no — si nacionalitzarà també les seves virtuts. Això passa en el moment que una dama que per altres conceptes mereix també ésser venerada com una Miss República intel·lectual, la ciutadana Carmen de Burgos, "Colombine", professora d'Escola Normal, demana una Espanya "*sin frailes ni monjas*", no dient — perquè aquí sí que no hi ha problema (3) — una Espanya sense bandarres ni metretius. Això passa al moment de sortir l'article 28 del projecte de Constitució concedint el vot sense distinció de sexes, i, per tant, el vot femení, i per tant, vist l'article 15, l'exclusió del vot a les monges, i per tant, vist l'article 28, l'adjudicació del vot a les actrius del concurs de Miss República essent possible que vagin a votar en maillot... o sense, perquè estem

veient aquests mateixos dies als quioscos la propaganda, en proporcions no permeses a la moral catòlica, del *Desnudismo integral*...

Així van els valors morals i intel·lectuals; a l'aquest preu va la santedat; a l'aquell preu la carni, a l'Espanya de 1931. Tot el deshonor a les Santes i tot l'honor a les "*Señoritas*". Perseguits i tot, fraires i monges fan enveja. Que es quedin o que se'n vagin, portaran al damunt l'hàbit i el vot que els separa, amb solució irremissible de continuïtat, del món que els hostilitza.

"¡Oh, miserable mundo! — per molts anys dirà encara Santa Teresa de Jesús a tots els seus fills d'hàbit i d'escola. — *Alabad mucho a Dios, hijas, que habéis dejado cosa tan ruin*" (4).

R. R.

(1) *La Calle. Revista gráfica de izquierdas*. Barcelona. Número del 14 d'agost.

(2) Número del 31 de juliol.

(3) Vet aquí el càndid paràgraf sencer de la colometra laica: "No hay problema religioso, es un fantasma. Yo sería muy radical. Desde luego separación de la Iglesia y del Estado y supremacía de éste. *Nada de culto externo*. Libertad de conciencia y respeto a todas las creencias (1). *Sin frailes ni monjas*." — *Mujeres de la República*, Carmen de Burgos "Colombine", interviu per Antonio V. de la Villa. *La Calle*, número del 14 d'agost de 1931.

(4) *Camino de perfección*, cap. XXII.

Del món del treball

Una vaga cruel

Suposem als nostres lectors assabentats de la vaga d'infermers en l'Hospital de Sant Pau i Santa Creu, amb les emocionants anècdotes a què fatalment donaren lloc.

S'hi val a fer vagues d'aquesta naturalesa en terra de cristians? Què hauria passat si, a més dels infermers laics, no hi hagués hagut allí al servei dels pobres malalts les Germanes de la Caritat?

I què succeirà quan la fúria sectària, avui dominant, hagi expulsat de tots els establiments benèfics les santes persones que avui els administren i atenen tan bé i amb tan pia sollicitud?

Als establiments penitenciaris d'on una dona impia, inversemblantment Directora, ha expulsat, amb consentiment del piados Alcalà-Zamora, les monges que els servien, ja prou que deuen saber, a hores d'ara, el pa que s'hi dona...

Vagin veient els obrers les conseqüències de certes vagues i de certa... política.

La puja dels tramvies

Poc satisfets han d'estar els bons obrers tramviaris en donar-se compte de què les extraordinàries millores que fa pocs dies aconseguiren — i bon profit els facin! — les hagin de pagar, en part considerable, els obrers, companys seus, d'altres rams.

Prescindint de si és o no veritat que aquest augment donés 15.000 vots tramviaris a En Macià, últimament, el cert és que així s'ha dit, i així corre, sense profit per a ningú.

Meditin ara els obrers conscients les fatals i odioses i ruïnoses conseqüències que comporten contra ells mateixos, certes vagues mal estudiades, mal plantejades, i mal resoltes.

No hi ha cap modest pressupost obrer en què la despesa dels tramvies no hi ocupi un lloc preferent; i no és tot u pagar 30 pessetes al mes, per exemple (i moltíssims arriben a 60 i fins a 100 pessetes), i pagar-ne 45, o 90, o 150, com ara hauran molts d'ells d'esmerçar en tramvies.

Un consell d'amic

En totes les nacions ben administrades, els seus governants, més que de procurar per als obrers l'augment de salaris — cosa cada dia més difícil, sinó impossible, — treballen amb tota l'ànima per a reduir el preu de les subsistències, donant-se el cas, sovint, que la baixa forçosa dels salaris es vegi compensada amplament per la reducció del cost de la vida. A Espanya *som comptats* els que maldem per això. Ni el Govern, ni les Autoritats, no es preocupen d'aquest afer vital. Tenen massa feina a perseguir monges i frares i a fer política sectària.

Què se'ls en dona, a ells, dels obrers?

Veritat és que en parlen i els afalaguen, però solament per enganyar-los i fer-los servir de carn de canó o de cédula electoral.

El dia que els obrers, més conscients i illustrats, estudiïn i tractin per si mateixos els problemes, no pas massa difícils, de l'abaratiment de la vida, aquesta s'abaratirà, i no hauran d'anar pels carrers a trets de pistola per obtenir un més alt jornal que els permeti de poder comprar els queviures necessaris per a no morir-se de gana.

Com s'explica que hi hagi tants milers de forns i

de lleteries sinó perquè amb una venda mínima ja en tenen prou per a cobrir despeses, la qual cosa imposa evidentment un benefici monstruós que els compradors paguen? Com, si no guanyessin, bé o malament, quantitats abusives, podrien, moltes venedores de carn i d'altres queviures, portar el luxe escandalós que porten?

Qui paga aquests excessos i qui n'és víctima sinó l'infeliç comprador?

Sovint ens queixem, tots els estius, de què, mentre a les portes de Barcelona, a tot el fecundíssim Pla de Llobregat, es podreix la fruita, riquíssima, al peu dels arbres, a Barcelona ni l'obrer, ni el menestral, ni els rendistes modestos no en poden tastar de tan cara?

Més valdria que els Sindicats Obrers, les hores que ara perden a fer el joc a la C. N. T. o a la U. G. T., les esmercessin a estudiar els problemes de les subsistències, i àdhuc assabentant-se del funcionament del comerç de comestibles pels propis companys que en ell treballen, per tal d'emprendre campanyes profitoses en pro de l'abaratiment de la vida. Estudiant prudentment aquest vital problema pot ésser que es descobris el misteri de la seva ferma persistència amb tot llinatge de situacions polítiques i municipals, i per fi s'arribés a destruir els *obstacles traditionals* que el mantenen incommovible.

L'ús dels ascensors

Poc podiem creure, en advocar, temps passats, perquè tinguessin dret a usar dels ascensors les "obreres de la llar", que les autoritats locals fessin bones i pràctiques, tan prompte, les nostres demandes.

A poc a poc aquest ús s'anava ja estenent arreu de Barcelona, però ara, les disposicions sobre aquesta matèria que tothom coneix, han fet donar a l'afer dels ascensors un pas decisiu. La Cambra de la Propietat hi ha dit la seva per tal de fer justes i pràctiques les disposicions indicades, tirant, naturalment, la corda cap al seu cantó. Cal relligar-la bé, però de manera que aquest ús es generalitzi en favor de dites obreres fins allí on sigui possible i encara més.

Guerra civil obrera

Tal com sona; es tracta d'una vera guerra civil. Els obrers afiliats a la C. N. T. i els que obeeixen els capítosts de la U. G. T. es tracten i es combaten com a enemics irreconciliables; i són tots obrers autèntics, i són tots germans!

Ja s'han lliurat al Nord les primeres batalles sagnants; la sang obrera ha corregut abundantment.

Els obrers sindicalistes, des de que la sindicació revolucionària ha estat permesa a tort i a dret es creuen amb dret i amb força per a conquistar Espanya; i els obrers socialistes, emparats i moguts pels avui amos d'Espanya, estan segurs de la protecció del Govern i de la més completa i segura impunitat.

I com que els uns fan nosa als altres, i la convivència és impossible, i l'afany i la fam de poder i de riqueses són comunes a les dues poderosíssimes bandes, la lluita prompte esdevindrà salvatge, si el Govern no hi posa fre i imposa la pau a tots. Però, és això possible?

Cal pensar que no solament el Govern sinó tota la República està sota el poder dictatorial, despòtic com cap altre, de la secta socialista, esdevinguda mestressa

i senyora del país, mercès al tracte de preferència que ha rebut sempre de molts Gabinetes dels que han governat a Espanya. A ells es deuen la creixença i les gosadies del Socialisme, a favor del qual s'han sacrificat lleis, reglaments, conveniències, tot, en una paraula, postergant i sacrificant, a l'efecte, els obrers catòlics, les seves institucions, els seus drets, el seu bon nom, els seus més sagrats interessos.

Duríssima, ignominiosa, desastrosíssima, fóra la dictadura sindicalista. Però la del Socialisme va resultant pitjor encara. Vegi's: la Religió, perseguida; la pesseta, en *fallida*; les lleis, en frau; l'agricultura, arruïnant-se; la indústria, plegant; el Parlament, en ridícul. Sortosament, hem quedat que no passa res, "que el diari ho porta que anem tan bé", que tots els ministres "estan *muy satisfechos*..."

I la guerra civil obrera en plena i brutal iniciació.

Fets diversos

En el penúltim número de CATALUNYA SOCIAL parlàvem dels *set mil* enginyers i tècnics que estan en vaga forçosa, quan el cert és que són més de disset mil. Aquesta xifra en porta un reguitzell d'altres que donarien peu a dades i comentaris esfereïdors i tristíssims. Ja n'hi ha prou, de moment, amb aquesta rectificació.

— La vaga telefònica, que fa dies sembla que està a les acaballes, va perllongant-se i registra encara atemptats que, en lloc de precipitar el seu armònic desenrotllament, enverinen les negociacions plantejades. És molt de desitjar que les dues parts entrin en raó i acabi prompte un procés tan llarg i sensible per a tothom.

— Diuen d'Andorra que va a donar-se molt d'impuls per part de França a les obres de la carretera internacional. La vaga no ha tingut males conseqüències.

— És interessant ço que al marge de la nova Encíclica diu *L'Osservatore Romano*:

"... D'una manera particular, l'eficàcia de l'Encíclica s'ha de cercar en el triomf del dret d'associació i en el desenvolupar-se i difondre's de les associacions mateixes, a més del món obrer, entre les classes agrícoles i les classes mitjanes. I malgrat això, l'esperit de què estan animades aquestes institucions no és sempre el que deriva dels principis cristians. Per bé que les que estan catòlicament inspirades són en bon nombre, són moltes més les que estan animades de principis molt distints. Els "Dossiers de l'Action Catholique" de Bèlgica, en el seu número d'abril, contenen aquestes xifres: la II Internacional Socialista acull prop de 15 milions d'obrers. Els treballadors d'Amèrica del Nord es compten en uns 6 milions i estan agrupats en unions professionals de caràcter neutre. La III Internacional Comunista de Moscou pretén tenir en els seus rengles 10 milions d'obrers; finalment, la Internacional Sindical Cristiana — entre catòlics i protestants — agrupa 3 milions de treballadors.

Aquestes xifres encara que només siguin aproximades, tenen una grandíssima importància: elles ens diuen—observen els "Dossiers"—que la classe obrera ha substituït les antigues corporacions per una nova i poderosa organització, la influència de la qual s'estén a les classes treballadores de tot el món i amb la qual, els dirigents de la indústria i els Estats han hagut de tractar".

Problemes escolars de França

III

DRETS DE L'ESTAT

Els catòlics han de reconèixer el dret que té l'estat a col·laborar amb activitat a l'obra general d'educació, de la manera que el reconeix la circular del Papa del 31 de desembre de 1929. L'oposició parcial a certs plans escolars laics, justificada, no ha d'anar seguida d'una oposició total contra la reforma escolar que estableix l'escola obligatòria, gratuïta i que ha de mantenir cert nivell d'educació i de cultura.

Enfront de la política escolar catòlica dels darrers decennis s'ha de reconèixer el fonament per a establir una mútua col·laboració. El continuar tancant els ulls a la realitat, de fet, sols podria perjudicar la tasca educativa dels catòlics. No solament s'ha de mantenir la puresa dels principis, cal convenir en el terreny de les realitats, en tant que sigui possible, la missió educadora de l'Església. Si d'una banda reconeixem sense reserves l'esforç colossal fer per part dels catòlics francesos pel sosteniment de l'escola lliure, que cal posar com exemplar als catòlics d'altres nacions, per altra banda cal convèncer-se que una lluita perllongada entre l'escola laica i l'escola lliure, en les condicions dels moments actuals, acabaria amb la derrota de l'escola lliure.

OPORTUNISME

Cal, certament, preferir la moralitat de costums i l'honradesa al saber: però els pares, en les circumstàncies actuals, no tenen pas el dret a deixar de banda la formació material del seus fills, una formació que sovint deixa que desitjar quan és donada gratuïtament per religioses o per senyoretes. ¿Qui pot fer retret a un mestre catòlic o a una mestra que se'n va a l'escola oficial en la qual, mercès a una paga raonable, pot guanyar-se bé el pa de cada dia, mentre que en l'escola confessional ha de viure de caritat i de bones paraules?

OPINIÓ DE "LA VIE INTELLECTUELLE"

La coneguda revista dels dominics "La Vie intellectuelle" porta en el seu número de gener un article perfecte i encoratjador sobre el problema escolar. L'autor d'aquest notable article, allunyant-se de la posició de crítica seguida fins ara, i fugint del camp de les generalitats, també seguit fins ara, no s'amaga pas de parlar clarament a la consciència dels catòlics. Fa memòria de les lleis sobre ensenyança, dictades des de 1880 contra l'escola confessional, les quals no foren pas elaborades i aprovades per ciutadans als quals no havien pas estat inspirades per l'escola laica.

El renegament de la fe i l'augment de la criminalitat no havien d'ésser atribuïts lleugerament a l'escola laica, tota vegada que l'observador expert sap que són més antics que l'escola laica. Sota l'imperi, Combalot ja havia cridat, des de la trona: la universitat comporta el devorar-se els homes. El mal té arrels més fondes i l'escola laica és una conseqüència, no una causa del mal. Caldria no estalviar cap mitjà per tal de convertir l'escola laica el menys nociva possible a la Religió: *Orientar-se cap*

als principis de la bondat absoluta, però, pràcticament no abandonar el camí de les possibilitats. És de desitjar que els mestres catòlics ocupin llocs en les classes de l'escola laica per tal que, portats de l'esperit cristià, facin pública confessió de fe davant dels infants, sense moure's de l'enquadrament dels ensenyaments. En aquest article es reconeix totalment el dret de l'estat a tractar problemes d'educació. L'estat ha de facilitar la seva missió als pares i a l'Església; no pot, però, traspasar d'allà on els seus drets arriben. Cal arribar a un estatut escolar en el qual siguin emmarcats els factors capitals de l'educació que són la Religió, la Moral, la Metafísica els quals no es poden separar del camp de la ciència. L'home, malgrat el seu dualisme, és un tot; és un ésser espiritual i, a la vegada, corporal. Les facultats espirituals i les aptituds corporals s'han d'entrenar conjuntament, per la qual cosa cal respectar la voluntat dels pares. L'autor de l'article, repetides vegades, senyala el perill davant la crítica purament negativa de l'escola laica. Els enemics de l'Església no poden desitjar altra cosa per les propagandes electorals llurs, la qual cosa suposa un refús total, fins i tot d'aquelles reformes que són acceptables per part dels catòlics. Diu l'articulista que aquí no solament es tracta de defensar a ultrança una situació catòlica que, en la competència amb l'escola laica, cada dia és més difícil, sinó per a portar la lluita en el camp enemic, en sa totalitat o en sa gran part.

MISSIÓ ESCOLAR

Els catòlics han de tornar a ésser missioners, especialment en ço que a l'escola fa referència. No sols han de pensar en ells, en la seva escola confessional, sinó també en els altres homes que, essent fonament cristians, es veuen obligats a portar els seus fills a l'escola laica. Solament d'aquesta manera els catòlics estaran en situació de posar una resclosa a les influències perjudicials a la religió; sols d'aquesta manera els catòlics estaran preparats per fer prevaldre els seus drets quan vingui una revisió de l'estatut escolar.

OPINIÓ DE RESPECTABLES

Els "Documents de la Vie Intellectuelle" del mes de maig publiquen un document firmat per una sèrie de teòlegs, professors i escriptors sobre "Els projectes de reforma d'instrucció i la consciència catòlica". Els pensaments més amunt exposats es troben resumits en aquest manifest. També es diu que els catòlics, del marge estant, no poden fer crítica negativa i inútil, tota vegada que els cinquanta anys d'experiència política han demostrat que totes les reformes escolars han devingut realitats lleis, no solament sense comptar amb els catòlics, sinó contra els catòlics. És indispensable evitar aquest perill.

La "Vie Catholique", "Etudes", el "Correspondant" assenyalen aquest canvi de front en la lluita escolar. Solament l'antic professor d'Història Jean Guiraud, manté ara, com abans, en la "Croix" una posició intransigent. Estem plenament convençuts que, a la llarga, els catòlics francesos serviran millor la missió del Catolicisme si segueixen els consells del Papa i les seves orientacions i si col·laboren amb valentia i tacte per al millorament de la situació escolar de França.

Anotacions sobre el socialisme espanyol

PER GASTON GERARD

El socialisme espanyol està demostrant una incapacitat indiscutible per a governar.

Els elements directius del partit així ho han dit alguna vegada; s'han cansat de repetir que el partit socialista no té homes per a portar les regnes i la direcció de l'Estat. Però... francament, no ens creïem trobar-nos davant un cas de sinceritat tan enorme.

Fa quatre mesos que els socialistes governen en part, tenen una forta minoria a les Corts, i, realment, es pot ben dir que els seus homes directius no n'han encertat ni una.

Ara sí que donem tota la raó als que deien que el partit socialista espanyol no té homes, ni preparació, ni cultura general tan sols. Excloeu a Ferran de los Ríos, a Besteiro i algun altre, i pareu de comptar. I encara aquests...

I si no, anem a veure-ho breument en dos o tres punts concrets.

El fracàs dels ministres socialistes

No necessita ésser explicat. Respecte a Indalecio Prieto, el *horaciano* com li diuen per la raó d'ésser amic i quasi representant del capitalista Horaci Echevarrieta, de Bilbao, no cal dir res. Ell mateix ha confessat tan repetidament el seu fracàs que començaria a fer veritable llàstima en el seu lloc si no fes tant de mal a la Hisenda i a la riquesa total d'Espanya. No hi entén gens; i no perquè la Hisenda no sigui la seva especialitat, certament, sinó que d'especialitat no en té cap, pel que es veu. Els valors en franca fallida, la pesseta cada dia més avall, el préstec Morgan menyspreat, l'or del Banc d'Espanya exportat, etc. Què voleu més per a proclamar l'èxit negatiu d'aquest home que ni tan sols no té un llenguatge que sàpiga sortir de la grolleria per a parlar en el propi Congrés?

No parlem del pobre Largo Caballero, combatut per tot arreu, sense pla ni orientació, amb un fracàs absolut en totes les qüestions del treball, i convertint el Ministeri en lloc de defensa de la Unió General de Treballadors, que és el seu partit obrer. Sosté l'organització corporativa per a col·locar-hi els amics, dicta Decrets, com el del 29 de maig, per a no complir-los, etc.

I a darrera hora, cansat dels fracassos, anuncia un projecte de control obrer que posa la pell de gallina a tota la indústria i a tota la producció nacional.

I en Ferran de los Ríos, aquest senyor, Catedràtic de Madrid mercès a un Decret fet a mida per a ell pel darrer Ministre d'Instrucció Pública, Tormo (creiem que les responsabilitats de què ara es parla a les Constituents hauran de revisar aquell expedient és un dels intel·lectuals del partit. I, amb tot, què ha fet des del seu Ministeri? Una campanya sectària, i prou. Crear Magistrats del Suprem amb Decrets dictatorials; fer entrar uns quants amics a la Magistratura per l'escala falsa; treure el jurament, les monedes de les presons... i no gaire cosa més.

I si ens referim a dos o tres punts principals, què ha fet el partit socialista?

La reforma agrària

Jurats mixtos en moltes poblacions per acabar d'enderdar la troca burocràtica, i prou. I darrerament, dins aquella reforma, unes declaracions d'un senyor Luci Martínez, socialista, fins ara inconegut del món, fins del petit món espanyol, que diu que la parceria ha de desaparèixer dels contractes de la terra, començant per demostrar que aquest bon home ignora ço que sigui parceria i començant per desconèixer el paper brillant que aquesta mena de contracte d'arrendament-societat ha fet a la nostra terra, fins al punt d'evitar-nos el veritable problema agrari.

Aquestes són les llumaneres del socialisme espanyol!

Però, encara hi ha més:

El control obrer

Quan el sindicalisme està batent el *record* d'embrollament de l'organització industrial, llavors ve el senyor Largo Caballero i diu tot fresquet que ço que interessa és el control obrer, és a dir, que els obrers entrin a controlar la direcció de les fàbriques i treballs de tota mena per arribar a no sabem quin ideal d'acabada desorganització i desballestament.

Déu ens tingui de la seva mà!

El control obrer que cap país del món no s'ha atrevit a implantar encara des de la llei; que la pròpia Alemanya, havent-lo iniciat en la mateixa Constitució de Weimar ha hagut de recular; que necessita masses culturitzades i convenientment preparades, etc., ara és el cas d'aplicar-lo a casa nostra, sense preparatius, sense transició de cap mena, només perquè a un Ministre, la cultura ni el talent polític del qual no ha pogut demostrar-se, així se li acut!

Pobra indústria nacional, avui ja prou malmesa, el dia que aquest control hi pogués ésser aplicat. Pobres de nosaltres tots que, sobretot a Catalunya, no vindria a representar sinó una recrudescència del sindicalisme anàrquic tal i com ara el patim.

¿Ha meditat aquest home el que això significa? ¿Ha pensat quines poden ésser les seves enormes conseqüències?

I els altres...

Van seguint en l'anonimat més absolut. Fa un mes que les Corts Constituents funcionen i ni un sol socialista no hi ha destacat... llevat dels qui ja havien destacat prou, i en sentit negatiu, dins la política del país.

Els cent i pico de Diputats socialistes resten en l'anonimat més absolut, i només es nota la seva presència a les Corts, per llurs funcions de *porc senglar* de què ens parlava un dia el senyor Ortega i Gasset; és a dir, interrompent, murmurant, dient mots gruixuts als qui no *enraonen* com ells, etc. Ni tan sols no ha tingut la sort aquest partit de trobar un *tenor*... encara que hi ha l'esperança que d'un dia a l'altre surti algun *pallasso*!

Quina dissort tenir cent i tants Diputats en aquesta cleda tan rebaixada de to en tots sentits!

Acció popular

Seguim la tasca de cada setmana fent pública la llista d'entitats catòliques que s'han adherit al Manifest-Programa d'"Acció Popular", durant els set dies passats: "L'Albada" de Badalona, "Joventut Seràfica" d'Arenys de Mar, "Centre Moral Instructiu de Gràcia", "Centre Social de Santa Madrona", "Acadèmia de Sant Lluís" d'Horta, "Centre Catòlic" d'Igualada, "Círcol Catòlic d'Obrers" de Mataró, "Centre Catòlic" de Taradell. "Acció Popular Catòlica" de Tarragona, "Congregació Mariana Cort Angèlica de Sant Lluís Gonzaga de Gràcia" i "Obra dels Exercicis Parroquials".

També ens plau de donar compte de les localitats d'on s'han rebut inscripcions en gran nombre i en algunes de les quals ja hi ha delegat nomenat: Adri, Alberola, Aleixar, Altorricón, Argelaguer, Argensoia, Aristot, Assentiú, Badalona, Bagur, Balaguer, Balsareny, Banyoles, Barbarà, Bellprat, Bellpuig, Berga, Bisbal del Penedès, Calders, Caldes de Montbui, Calella, Canillo, Cassà de la Selva, Castell del Remei, Colònia Prat, Falgons, Figueres, Fontscaldes, Gallifa, Gaserans, Girona, Gombreny, Guàrdia, Hospitalet de Llobregat, Igualada, La Castanya, Llansà, Lleida, Massanès, Mataró, Moyà, Mollerusa, Monistrol de Rajadell, Montserrat, Navarclés, Oliana, Olot, Oviedo, Pons, Porrera, Prullans, Rajadell, Reus, Ribes de Fresser, Ripoll, Roma, Sabadell, Sallent, Sant Aniol de Finestres, Sant Bartomeu del Grau, Sant Cugat del Vallès, Sant Dalmai, Sant Esteve de Bas, Sant Feliu de Llobregat, Sant Gregori, Sant Hipòlit de Voltregà, Sant Joan les Fonts, Sant Pere Despuig, Sant Pere de Torelló, Sant Quirze de Besora, Sant Sadurní d'Anoia, Santa Coloma de Queralt, Santa Eugènia de Berga, Santa Maria de Corcó, Sampedor, Sardanyola, Seu d'Urgell, Solsona, Súria, Tarragona, Tercui, Terrassa, Torelló, Tornabous, Tortosa, Ulldecona, València, Valls, Vic, Vilarodona, Vimbodí.

L'èxit assolit per "Acció Popular" es fa més palès de dia en dia. L'opinió catòlica, atesa i retreta momentàniament per la malaurada política antireligiosa iniciada pel primer Govern de la República, s'ha sentit íntimament reconfortada per una insospitada esperança davant les perspectives inèdites que han obert a l'acció social catòlica les orientacions moderníssimes exposades en el Manifest-Programa de l'"Acció Popular". Els actuals dirigents d'aquesta entitat estan assistint, com des d'un elevat punt d'observació, el confortador espectacle d'aquest gradual però ràpid desvetllar de la consciència catòlica de Catalunya, que es tradueix en les més variades manifestacions, com són, les incomparables visites de persones de tots els estaments socials que vénen diàriament al seu local social a demanar informacions i a oferir els seus serveis; l'activitat, la constància i el zel desinteressat amb què treballen en llur organització i en llur programa d'acció les seccions amb què avui compta i que ben aviat es constituïran en Federacions autònomes; la intensa correspondència que imposen al seu Secretariat les cartes que en crescut nombre li arriben cada dia d'arreu de Catalunya de bons catòlics interessats en el moviment iniciat i desitjosos de cooperar activament en els treballs d'organització en la respectiva localitat; l'augment constant de les delegacions comarcals i locals que comencen a establir-

se i funcionar per tota la nostra terra; i, finalment, la contínua i ininterrompuda arribada d'inscripcions de soci que darrerament ha donat per resultat la pujada de la xifra de 300 nous socis a 400 en poc més de dues setmanes i l'augment ràpid d'entitats adherides que ja arriben a una seixantena.

"Acció Popular", més que cap altra entitat, es troba per tots els alludits motius en situació per a apreciar en tota la seva extensió i intensitat aquesta íntima reacció que està desvetllant ràpidament la dormida consciència catòlica del nostre poble. I és que "Acció Popular", per una especial gràcia del Cel, ha sabut triar el moment oportú per a deixar caure en l'ànima desorientada del nostre cristianíssim poble el ferment providencial d'una orientació identificada amb les necessitats presents de la causa catòlica i en consonància perfecta amb l'acció social del Catolicisme en els moderns pobles progressius.

Aquest èxit, però, tan falaguer de l'acció empresa per "Acció Popular" crea als seus dirigents una responsabilitat gran davant els problemes d'organització d'aquesta respectable massa de ciutadans que li han donat la seva adhesió entusiasta i que tot fa preveure que anirà en contínua i ràpida creixença. "Acció Popular" té plena consciència de tota la força social que representa l'opinió catòlica adherida al seu Programa; i, en conseqüència, sent intensament el deure que aquesta massa creixent dels seus adherits li imposa. Deure de propaganda, en primer terme. La seva ràpida creixença, però, es troba avui en desproporció evident amb la limitació dels recursos econòmics de què a l'hora present disposa. No s'oblidi que amb l'objecte de fer verament popular la seva acció, la nostra entitat ha establert quotes de soci tan modestes, que hi poden arribar sense dificultat els qui compten amb els més modestos recursos econòmics.

"Acció Popular" es veu, per tot això, obligada a llançar una crida als qui han estat afavorits per Déu Nostre Senyor amb béns de fortuna, per tal que vulguin ajudar i propagar l'obra iniciada de recristianització de la nostra societat amb l'aportació generosa dels seus cabals en aquests moments crítics en què els més alts interessos de la nostra espiritualitat cristiana trontollen al cop de la furiosa escomesa de les forces dissolvents de la societat i de la moral. Amb aquesta generosa aportació de la riquesa i la més noble de les causes, que és la causa de Crist, ells obraran a impuls d'aquell sant egoisme que el Diví Redemptor esperonava amb la promesa de recompensar amb el cent per u al qui dóna amb cor generós.

OBRA INTERESSANTISSI MA

L'ànima de Santa Teresa de Jesús Infant

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Foment de Pietat

L'elogi de la mà

PER JOSEP CASANELLES, Prev.

La mà del darrer Judas

Dissortadament el món comptarà encara amb altres Judas. Però darrerament volem parlar ja només que d'aquest darrer tipus de Judas. Aquest serà el Judas convertit i també el qui no s'ha hagut de convertir, per la seva perdurable bonesa des de l'ús de raó.

El tipus del Judas convertit el trobarem en el fill d'Israel, de qui poc ha parlàvem. Ell donà el consell i així s'executà de vendre el germà petit pel profit de vint diners. La traïdoria a preu!

Però heus ací que aquest Judas es degué convertir. Car davant el Salvador del Món, l'incògnit Josep, en repetir-se el cas respecte del Benjamí, ell recorda el plany del pare seu: "Si em lleveu també aquest de davant dels ulls meus i li esdevé malastrugança, fareu davallar els meus cabells blancs, desolats, al pregon. ¿Com tornaré ara al meu pare, sense venir amb nosaltres el minyó, si l'ànima del pare està lligada amb la d'aquest... Jo he dit al meu pare: "Si no t'el torno, seré criminós contra el meu pare durant tota la vida. Per tant restaré, si et plau, al lloc del minyó, seré el teu esclau: que el meu germà pugui amb els seus germans... Jo no vull veure el desconhort del meu pare!"

Fou tal la conversió i penediment d'aquest Judas, que Josep no pogué més, aixecà la seva veu, trencà en plor: "Jo sóc Josep; ¿encara viu el meu pare?"

I als germans, se'ls nuà la veu, no respongueren. Repeteix: "Jo sóc Josep, vostre germà, a qui venguéreu devés l'Egipte."

I Josep premiava el penediment d'aquest Judas abraçant, besant i llagimejant damunt el coll de Benjamí i dels seus germans tots. És que el penediment de tot un Judas mou el cor dels homes i fins el cor de Déu mateix, si és sincer.

Per tal Judas, en les darreries d'Israel, el seu pare assolía aquella benedicció:

"Judà, et lloaran els teus germans; tindràs la grapa teva al bescoll dels teus enemics, i s'acotaran vers tu els fills del teu pare. Judà, n'ets cadell de lleó, has pujat, fill meu, de la destroça; tu t'has aclofat i ajagut com lleó i com lleona, ¿qui t'aixecarà? El ceptre no s'allunyarà de Judà, ni la vara d'entre els seus peus, fins que vingui el qui serà rei per dret propi: vers ell s'aplegaran els pobles!"

LA MÀ DEL MACABEU

Si tal es pot dir a favor del Judas penedit, què no direm del Judas òptim, qui no s'hagué de penedir? D'un volem parlar, qui fou la glòria i l'urc del seu poble.

Va sorgir un temps a Israel Judas, el Macabeu, fill de Matatias.

"Ell va estendre la glòria del seu poble, i es revestí de cuirassa com un gegant, va cenyir-se les bèl·liques armes en les guerres i protegia els campaments amb el seu glavi. En les seves gestes fou semblant al lleó i com cadell de lleó, que braola en la cacera. Va perseguir els inics, resseguint-los, i va ablanir amb

les flames els pertorbadors del poble. La temença d'ell foragità els enemics, i es van contorbar tots els obradors de la iniquitat i la salvació del seu poble fou acomplerta per la mà d'ell..."

Benaurada la mà alliberadora de Judas, el Macabeu. Benaurat, per ell, el nom de Judà.

El crit al seu dia fou donat. "Aixequen l'enrunament del nostre poble, breguem per ell i pel santuari vostre!... Cenyiu vostres glavis, sigueu braus, prepareu-vos per a demà, per batallar contra aquestes nacions que s'han aplegat per tal d'esvair a nosaltres i el nostre santuari: val molt més morir en la brega, que veure la dissort de la nostra nació i del santuari. Que s'acompleixi la voluntat del cel!"

"Estemordiu-los, oh Déu del nostre poble Israel, enciseu la gosadia de llur força, que restin esclafats amb llur esgalabament. Tombeu-los amb el glavi dels qui us estimen, i us lloïn i himnegin tots els qui us han conegut."

L'enemic hagué de confessar: "Jo remembro les maleses que vaig cometre a Jerusalem; la vaig expoliar de les vaixelles d'or i d'argent, que hi havia, i vaig cercar d'esvair, sense raó, els habitants de la Judea. Prou veig com per tot això m'han sobrevingut aquestes malaurances; per això jo moro consirós en terra estranya."

Judas, estrenu, fou el sosteniment del seu poble fins a la seva pròpia fi; en fou la glòria i l'urc.

Ell bregava darrerament contra Bacquidi. Tenia tres mil soldats escollits, els quals en veure l'enemic fugiren i la minva es deturà als vuit-cents. Diu als qui restaven: "Aixequem-nos, via fora els adversaris, si podem lluitar contra d'ells."

Els seus el dissuadien: "No podem, salvem les nostres vides... ja batallarem més tard: ara som pocs."

"De cap manera el fugir davant d'ells! Si s'és atansada la nostra hora, morim estrènuament pels nostres germans: no maculem pas la nostra glòria!"

Vinguda la batalla Judas caigué com els valents, i els altres fugiren.

Tot el poble d'Israel féu gran complanta i el plorà molts dies, i deien: "Com és caigut el brau, ell qui salvava el poble d'Israel!"

No caurà a gratcient l'home ardit. El seu heroisme val.

"Tots els amics de Judas es van congregar i digueren a Jonatan: "D'ençà que el teu germà Judas és mort, no hi ha cap baró semblant a ell, qui surti contra els nostres enemics i contra els enemics de la nació nostra. Per tant avui t'elegim perquè siguis senyor i cabdill nostre, perquè guerregis la nostra guerra."

I un temps més tard pogueren dir: "El glavi va plegar a Israel: Jonatan va habitar a Machman, on va començar a judicar el poble: ell havia arranat tots els inics d'Israel."

* * *

Havia caigut el brau Judas, però les seves virtuts donaren goixats plançons. Digne d'ell fou l'alliberador Jonatan qui féu plegar el glavi dins la seva pa-

tria i hagué sols d'alçar la mà per a decretar el dret i la justícia.

Vegeu, doncs, un Judas nobilíssim, estrenu, home de grans virtuts, qui en res no s'ha de penedir, home de mà franca i forta, i de sacrifici propi, generós, el qual alliberà durant la seva vida la pàtria seva i, he-

roi en morir, fecundà amb la pròpia sang aquella terra que germinà en renovació de les virtuts del Macabeu.

Lloança i glòria a aquest nobilíssim Judas!

(Seguirà)

Completament d'acord

PER LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

La Rambla del 18 de maig, inseria un article del senyor J. Villarroel i Morera, parlant de l'"Hospital de Sant Llätzer" explicant-nos unes hores amb els *morts-vius* a la casa dels leprosos.

La seva pluma ens feia la dissecció de l'aspecte trist i del silenci d'aquell "podridor de carn humana", i, com una visió dantesca, ens descriu el quadre d'horror i misèria de la trista masia on hi recorren la vida uns pobres malalts que "els és igual viure que morir".

Abans d'acabar el seu article, el senyor Villarroel fa una crida a les persones de bon cor i els demana una gràcia de caritat.

Entre les diverses invocacions, fa la següent: "A vós, Bisbe de Barcelona, maneu als vostres clergues que deixin de fer política, que siguin continuadors d'aquells apòstols que van escampar-se pel món predicant l'amor al proïsme, el bé i la caritat de Crist; que a les trones dels temples prediquin la bella paràbola de Sant Llätzer; i que per mitjà de l'oració sagrada s'ocupin d'aquest mal tan lligat a la Bíblia, que arribin a les ànimes indiferents i fomentin els donatius i les caritats de qualsevol mena que siguin, en profit dels leprosos."

L'article del senyor Villarroel, ens ha commogut sincerament, en tan alt grau, que li demanem el favor de permetre'ns de dir quelcom pel nostre compte.

El senyor Bisbe de Barcelona, sense la vostra admonició, des de sempre ve fent tot el que li recomaneu, com ho fan tots els bisbes catòlics.

La societat no vol veure les llagues purulentes dels leprosos, ni dels altres malalts dominats per altres menes de lepres, llagues i mals repugnants, que també necessiten ajuda, l'atenció i el consol que necessiten els leprosos.

I, això que diem, o sia, aquestes necessitats de tantes menes de malalts carregats de nafres i llagues, no solament es pot contemplar a la masia de "Can Masdeu" d'Horta, sinó a Fontilles, a l'Hospital de Sant Joan de Déu, en Asils i Hospicis, no solament de Catalunya i Espanya, sinó de tot el món.

I, els bisbes catòlics de tot el món, com el nostre Bisbe de Barcelona, procurin llur ajut moral i material a totes aquestes cases on hi recullen el detritus de totes les capes més abjectes i miserables que el món rebutja.

I tornant a donar, encara, una altra cita de l'article del senyor Villarroel, ens diu: "Dues germanes i un germà de la Caritat, *netegen, atenen, conforten* i

*conviu*en **abnegats**, amb els desnonats de la vida, els que saben que només en sortiran amb els peus endavant."

Els subrellats són nostres.

Molt bé, senyor Villarroel! Heu pintat un quadre amb mà mestra, però us heu oblidat de citar el capellà. Ni tampoc feu esment dels congregants que els diumenges a la tarda hi van a entretenir els leprosos.

A l'Hospital de Sant Llätzer, segurament no hi trobareu cap dels que prediquen amor i llibertat amb una teia encesa, que cremen albergs sagrats i es proposen d'expulsar-ne tots aquells germans que *netegen, atenen, conforten* i *conviu*en **abnegats** amb els malalts.

Si anéssiu a Fontilles, ciutadà Villarroel, veuríeu els jesuïtes cuidant els leprosos, i tothom us parlaria del Pare Ferris, vertader heroi de la caritat, havent conviscut **abnegat** amb els leprosos, mentre a fora, els que ens parlen de fraternitat i cultura ens volen convèncer que es practica la virtut acorralant els que han passat la vida semblant amor i caritat.

Per acabar, vull dir-vos que no fóra per demés que féssiu una admonició als ciutadans, directors de diaris i periòdics, presidents de totes les entitats polítiques de totes menes, que es recordin que "hi ha prop nostre germans que *viuen morint*", i que en comptes de cremar i saquejar i expulsar, que facin com aquelles germanes i aquell germà de Caritat, que vós vàreu veure a l'"Hospital de Sant Llätzer", *netejant, atenent, confortant* i *convivint* **abnegats** amb els desnonats de la vida, i fer-los, a tots, la mateixa admonició.

Ja podreu predicar, ja, senyor Villarroel!

Cada vegada que visitareu algun casalot trist, o algun palau del dolor, poblats de pobres i malalts fastigosos, que el món rebutja, hi trobareu, només, cuidant-los i *convivint* **abnegats** amb ells, religiosos i religiosos, catòlics, aquells qui obeeixen la veu de l'autoritat dels bisbes catòlics, com el nostre Bisbe de Barcelona.

Ah! no hi cerqueu, però, cap d'aquests que criden i prediquen al carrer, volent-ho redimir tot.

A aquests els trobareu en una taula de cafè, o en alguna tavernota, *celebrant* les facècies i valenties després d'haver ruixat amb petroli les portes d'algun convent o asil, on algun dia, potser, hi hauran d'anar a recollir la sopa o a guarir les nafres purulentes i fastigosos.

Feu que la vostra veu se senti cap a l'esquerra!

FEUS DE LA SEMANA

Es reuneixen al Palau de la Generalitat de Catalunya les seves forces polítiques actuant, per a veure com es tramet a Madrid, per a discutir-lo, l'Estatut aquí votat, donada la fallença de certs elements d'allí i la general oposició allí congreiada. Alomar i Domingo escriuen aconsellant un cert ajornament.

— La F. A. E. (Federació d'Amics de l'Ensenyança) ataca enèrgicament a M. Domingo per haver reduït a un sol curs, i amb tot llinatge de condicions denigrants, l'estudi de l'assignatura de Religió, contra el parer del Consell d'Instrucció Pública que li assignà tres anys.

La fòbia incandescent del Ministre d'Instrucció Pública, compromet el Govern i fa odiosa la República.

— Els Ajuntaments del Nord aproven l'Estatut basco-navarrès per unanimitat.

— Causen esverament les baixes que sofreix la pesseta, com tots els valors bursatils, i les reiterades confessions d'incapacitat que fa el Ministre de Finances, a qui no es vol admetre la dimissió.

— Es parla d'una nova tramesa d'or a París per tal d'aturar la davallada de la pesseta. Al Banc d'Espanya estan decidits a tot per a aconseguir-ho.

— El Govern, amb bon acord, ha resolt anullar les ordres de suspensió de les obres dels ferrocarrils de la Dictadura, que suspengué per tal d'estalviar despeses innecessàries. D'aquesta manera pensa fer front a la crisi obrera i evitar pèrdues naturals en les obres suspeses inconsideradament.

— Corren mals vents respecte el projecte de Constitució. Sembla que els elements sectaris s'imposen.

— Continua implacable l'esporgada militar i és denunciat un diari militarista que en tracta.

— Preocupa al Govern la situació de Bilbao, on els sindicalistes, socialistes i comunistes es persegueixen a trets pels carrers i bars, causant nombroses desgràcies en ells i en la població pacífica. Els elements directores bilbaïns, junt amb el governador, van a Madrid a buscar protecció. Tot Espanya està passant una crisi semblant.

— Es descobreix a Orense una conspiració comunista-militar i cauen en poder del Govern armes, bombes i conspiradors.

— La violenta situació de Saragossa millora a poc a poc.

— A Avila avorta una jarana extremista a conseqüència de la qual foren víctimes els vidres del Palau Episcopal. Les virtuts i prestigis del senyor Bisbe eviten majors mals.

— La Comissió catalana presidida per En Macià que tramet l'Estatut de Catalunya al Govern és ben rebuda a Madrid. Corren millors noves sobre la seva sort definitiva.

— Resulta solemne i cordial la promesa d'En Macià a les Corts, i l'acte de lliurament de l'exemplar de l'Estatut al cap del Govern.

— Es comenta molt el contingut dels discursos d'En Macià i l'Alcalà Zamora a l'acte indicat. Ara per ara...

— El director del Banc d'Espanya anima molt el

Govern respecte l'esdevenidor de la pesseta. Els ministres, com de costum, estan satisfets.

— Causa pèssim efecte la notícia de la detenció del Vicari General de Vitòria a Sant Sebastià. El Govern es nega a donar detalls.

— La Comissió encarregada de formular el projecte de Constitució dona per acabada la seva feina.

— A conseqüència de l'estampillat de bitllets, disminueix quelcom la circulació fiduciària.

— El projecte sobre responsabilitats, és objecte de fortes modificacions i molt discutit.

* * *

MacDonald accepta l'ajut de tots els caps dels partits polítics a l'objecte de posar un remei radical a la crisi econòmica creixent d'Anglaterra. Rebutja, però, les propostes d'una rebaixa en l'import dels socors que es donen als obrers sense feina.

— Alemanya invita el govern francès a visitar Berlín per segellar així millor la nova política amistosa.

— La guerra civil cubana entra en un període crític. Machado assumeix personalment la quefatura de l'exèrcit. Sonen proposicions de pau. Mentrestant, la lluita és aferrissada.

— El govern argentí persegueix acarnissadament els comunistes, que posen tota la nació en perill.

— Irlanda és pertorbada pels protestants de l'Ulster.

— Gandhi es nega a prendre part en la pròxima Conferència de la Taula Rodona. El govern anglès es mostra preocupat amb motiu d'aquesta decisió.

— Es parla de l'evasió d'Abd-El-Krim. Es guarda reserva sobre aquesta mala nova.

— El malestar d'Alemanya, tot just conjurat, torna a renéixer fortament. El perill comunista i feixista augmenta per moments.

— La República de Xile es declara en suspensió de pagaments.

— Els líders de tots els partits de la Gran Bretanya suspenen el seu estiueig per acudir al sosteniment de l'Estat.

— Hoover es mostra molt preocupat per l'estat del treball als EE. UU. Els principals economistes ianquis estudien aquest fenomen.

COL·LECCIÓ ROSELLES

VOLUM III

FABIOLA

La cèlebre novel·la històrica del Card. Wiseman

Adaptació catalana de
JOAN PUNTÍ I COLLELL, Prev.

400 pàgines de lectura delitosa i edificant.
Enquadernat amb coberta en colors.

Preu: 3,50 Ptes.

Noticiari

Espanya

Ha tingut molt bona acollida a tota Espanya la crida del Foment del Treball Nacional per tal d'establir sobre bases certes l'empresa de salvació econòmica nacional que sàviament i enèrgica propugna la nostra primera entitat econòmica.

— Encara continua l'incendi de boscos a Catalunya. Fora bo de saber, en cada cas, ço que feren les respectives autoritats per evitar-ho.

— El Governador civil interí (que és un bon governador, per cert), ha reiterat a la policia les ordres més severes per tal de netejar de pornografia la nostra ciutat, que n'és la seu d'Espanya.

— A València les autoritats han pres midos rigorosos contra les publicacions indecents que corrompen el poble, ja prou empastifat de periodícots extremistes que li roben la fe i el desorienten.

— La puja del preu dels bitllets tramviaris, mal rebuda pel públic barceloní, podia donar lloc a la rectificació del preu d'alguns trajectes obrers, com, per exemple, el que començant a la plaça de Santa Anna acaba, en dues branques, a la Plaça Rovira; trajectes cars i complicats com cap altre. Val a ésser previssors.

— L'Institut Català per a la Rehabilitació física de Mutilats, organisme filial de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi, a càrrec de l'enginyer En Joan Anton Cusi, ha rebut del Govern de la Generalitat de Catalunya una comunicació confiant-li el subministrament d'aparells protèssics, de braços, mans, cames i peus artificials, amb moviment similar al dels membres naturals, que siguin necessaris per a la rehabilitació dels mutilats asilats en les Cases provincials de Caritat, Maternitat i Expòsits.

— El Consell directiu de la U. S. A. s'ha reunit per primera vegada, després de l'Assemblea de constitució portada a cap amb tant d'entusiasme com de disciplina, el dia 12 de juliol, al Palau de Projeccions.

D'acord amb els Estatuts aprovats, s'ha procedit a la distribució dels càrrecs del Consell, que quedà constituït així:

President, Francesc Santacana; vice-president primer i segon, Carles Jordà i Pere Cabot; secretaris primer i segon, Ramon Nubiola i Ramon Pifarrer; tresorer, Ramon Vidal; comptador, Jaume Albareda, i vocals: Josep Sabater, Domènec Cusell, Rafael Fusté, Francesc Xavier de Ros i Josep Camps.

— Fa pocs dies anaren al Palau de la Generalitat, el president de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, senyor Jaume de Riba, amb el secretari senyor Maspons i Camarasa, amb l'objecte de saludar el senyor Macià, i alhora parlar-li de la conveniència que per aquest, com a President del govern de la Generalitat, es dicti una circular recomanant a tothom: autoritats, agents i públic en general, que posin una cura especial a evitar incendis de boscos, tan freqüents a l'època d'estiu; incendis que, més que deguts o provocats per ganes de fer mal, ho són, més de les vegades, per la incúria i negligència.

— Ha estat dirigit al ministre d'Instrucció Pública, per l'Associació de Pares de Família de Reus (Tarragona), el següent escrit:

"Amb el degut respecte, protesta l'Associació de Pares de Família legalment constituïda, la circular de la direcció general de primera ensenyança de data 13 de juny darrer, en la qual es disposa l'exclusió de les associacions confessionals dels Consells Provincials Escolars per creure que tal mesura impossibilita la defensa dels interessos morals que defensa la nostra Associació."

Protestes semblants n'ha rebut innombrables el cleròfob ministre d'Instrucció Pública.

— És fortament censurada la disbauxa d'automòbils a què es lliuren els elements amos avui de casa la Ciutat. Ni en temps del vell règim. Després de tant predicar...

Estranger

Els rigorismes governatius per tal d'impedir la sortida de capitals, per les fronteres del Nord especialment, no han pas impedit que les platges estrangeres es vegin poblades d'espanyols, com també els balnearis més famosos de l'estranger. Com se'n deuen riure, els francesos particularment, dels enfurismaments d'En Prieto!

— Mentre el govern d'Hongria dedica set milions per a construir escoles dirigides per religiosos, i convents annexos, el Govern d'Espanya deixa cremar convents i escoles i malda per desamortitzar (vulgus robar) els que resten en peu. Això sí que és viure d'esquena a Europa.

— El governador de l'Estat d'Oklahoma (EE. UU.) tanca en un dia tres mil tavernes.

OBRA NOVA

MANUEL DE MONTOLIU

BREVIARI
CRITIC

VOL. III

(1927-1928)

Preu: 6 Ptes.

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?**

Acaba de sortir

PSALTERI

TEXT DE LA VULGATA CLEMENTINA
VERSIÓ DE L'ORIGINAL HEBREU I NOTES
DE LA COMISSIÓ DE
L'«OBRA DEL SANT EVANGELI»

El Psalteri, o Llibre dels Psalms, forma part del volum IV de LA SAGRADA BIBLIA, en curs de publicació. Aquest volum està integrat pels llibres:

PSALTERI, PROVERBIS, ECLESIASTA, CÀNTIC DELS CÀNTICS de publicació imminent. Les ànsies fervoroses manifestades pel nostre poble fidel, i especialment per la clerecia, de veure prompte en les seves mans aquest llibre utilíssim, ha motivat la seva publicació a part.

IMPORTÀNCIA DEL PSALTERI

Si la Sagrada Escripura és, en son conjunt, el gran llibre on la divina Providència ha volgut deixar-nos la seva revelació escrita, el Psalteri de David ve a ésser com el cor d'aquest llibre. Ell resumeix en certa manera el més bo i més bell d'aquesta obra divina. Si és el compendi millor de la Llei Antiga, és també la millor preparació de la Llei Evangèlica.

De més a més: el Psalteri excel·leix sobre els altres llibres sants com a llibre d'oració litúrgica. Amb els Psalms Déu ens donà la manera de lloar-lo i glorificar-lo dignament. Per això els psalms constitueixen l'oració litúrgica del poble d'Israel. Que ells siguin també una oració predilecta del nostre poble cristià, com són una oració diària dels sacerdots.

NOTA. — Atenent a l'indole especial d'aquest llibre, la versió és feta directament de l'original hebreu, amb l'anotació de les variants principals dels LXX i de la Vulgata. Segueixen el text un Index numèric dels Psalms, un Index alfabètic i un Index de llur argument i distribució en el Breviari Romà.

Publicacions de Foment de Pietat

La vida de Nostre Senyor Jesucrist

per Mn. GAIETA SOLER, Prev. (Segona edició)

profusament il·lustrada amb gravats i vinyetes, en rústega Ptes. 2; enquadernada, Ptes. 3,50. Amb tela i cantells daurats, Ptes. 5. Amb pell badana i cantells daurats, Ptes. 10. Amb pell xagri i cantells daurats, Ptes. 14

La Beata Bernardeta de Lourdes

per l'ABBÉ BLAZY. Traducció per Mn. JOSEP FORN, Prev.

En rústega. Ptes. 1,50 Enquadernada Ptes. 3,—

Història d'una ànima

escrita per ella mateixa. Santa Teresa de l'Infant Jesús

Traducció directa del francès pel P. LLUIS DE SANTA TERESA, C. D.

Edició amb 20 gravats fora text.

En rústega. Ptes. 3,25 Enquadernada Ptes. 4,75

Acadèmia
Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38
Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS

FOMENT DE PIETAT

**Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola**

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca

Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola
teoria i preparació
per
Ignasi Casanovas S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.

FOMENT DE PIETAT

LLIBRES NOUS

FLORS I VIOLES
DOS VOLUMS

**PENSAMENTS QUE DEIXO
ALS MEUS FILLS**

Obra pòstuma de
MANUEL RAVENTOS I DOMÉNECH

Preu de cada volum: En rústega, 3 Ptes.

ATENES A. G. - Provença, 157; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA